

The interpretation of the entrepreneurial competence as key is proposed, in accordance with the Recommendations of the European Parliament and the Council of Europe. Entrepreneurial competence involves creativity, innovation and risk-taking, the ability to plan and organize projects to achieve goals. The understanding is revealed that entrepreneurial skills, knowledge and abilities can be learned, which, in turn, will lead to the widespread development of entrepreneurial thinking and entrepreneurial culture, useful for individual citizens in particular and for society as a whole.

The description of the Entrepreneurship Competence Framework is revealed and presented. The structure of Entre Comp is considered. The Entrepreneurship Competence Framework offers ways and means to improve the entrepreneurial capacity of European citizens and organizations. Entre Comp consists of three areas of competence: ideas and opportunities, resources and taking into action. Each area includes five competencies, which together make up the structural elements of entrepreneurial competence.

Considering formation of the concept of “entrepreneurial competence” in historical discourse, as well as interpretation of the content and components of entrepreneurial competence in accordance with European experience, it is determined that formation of the entrepreneurial competence is one of the priorities of modern education.

The definition of entrepreneurial competence as through-end competence is used in all spheres of life: beginning to take care of its own development and to active participation in the life of society, entry into the labor market as an employee or self-employed person and the launch of various types of projects (cultural, social or economic). Formation of entrepreneurial competence in the process of professional training of future teachers will reveal all potential possibilities of the modern teacher of the New Ukrainian School.

Key words: *entrepreneurship, entrepreneurial competence, Entre Comp, structure of entrepreneurial competence, key competence, educational process.*

УДК 378

Наталія Рідей

Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова
ORCID ID 0000-0002-5553-059X

Олексій Макієвський

ВСП «Київський транспортно-економічний фаховий коледж
Національного транспортного університету»
ORCID ID 0000-0002-7332-0289

DOI 10.24139/2312-5993/2021.04/210-220

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ АВТОМЕХАНІКІВ

У статті уточнюється поняття «інновація», зокрема «освітня інновація», як пріоритетний напрям методики навчання у професійній підготовці майбутніх автомеханіків. Так, під інноваціями в освіті розуміють процес створення, впровадження й поширення в освітній діяльності нових підходів, ідей, методів і прийомів, технологій, спрямованих на оновлення, модернізацію, трансформацію навчального процесу відповідно до вимог часу; зокрема, для вищої школи визначальним є формування в майбутніх автомеханіків системного підходу до аналізу професійних завдань, формування стратегічного мислення, здатності до соціальної і професійної мобільності, прагнення до самовдосконалення протягом активного трудового життя, що може бути досягнуто, насамперед, за рахунок

трансформації освітньої системи через використання інноваційних методів навчання в межах моделі студентоцентричного навчання. Визначено характерні відмінності традиційного та інноваційного навчання, до яких відносяться: новизна, обсяг і рівень використання ідеї; масштабність і серійність упровадження в освітній процес ЗВО; ефективність упровадження інноваційних технологій у розмежуванні експериментальних випробувань і безпосередньої реалізації; наскрізну послідовність, спадкоємність, етапність, академічну якість, системність освітнього процесу; вплив інновацій на вартість навчання випускників, ефективність працевлаштування і професійної компетентності для забезпечення мобільності та якості життя.

Ключові слова: інновація, освітня інновація, інноваційні методи навчання, професійна підготовка, майбутні автомеханіки.

Постановка проблеми. Проблеми професійної підготовки майбутніх автомеханіків отримують сьогодні фундаментальний соціально-політичний і гуманітарний вимір, домінуючими стають цивілізаційні ідеї служіння освіти цілям стійкого й динамічного суспільства, яке зазнає серйозних потрясінь техногенного та соціально-політичного характеру. Стратегія модернізації наукових і освітніх систем професійної підготовки майбутніх автомеханіків задля досягнення мети формування висококваліфікованих фахівців, здатних адаптуватися та самовдосконалюватися в мінливому професійному середовищі, визначено можливістю імплементації інноваційних методів навчання у транспортних коледжах як інструменту формування конкурентного фахівця.

Аналіз актуальних досліджень. Підґрунтям дослідження є забезпечення відповідності професійної підготовки фахівців у ЗВО відповідно до законодавчих вимог у галузях освіти і науки: Закон України «Про освіту» (2018), Закон України «Про вищу освіту» (2014), Закон України «Про фахову передвищу освіту» (2019), Закон України «Про професійну (професійно-технічну) освіту» (1998), Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 рр. (2013), Проєкт «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 рр. в умовах глобалізаційних викликів» (2011), Постанова Кабінету міністрів України «Про затвердження Національної рамки кваліфікацій» (2011) тощо.

Проблемі формування фахової компетентності під час підготовки фахівців за різними напрямками присвятили свої праці вітчизняні вчені А. Касперський, М. Корець, Д. Костюк, Є. Кулюкіна, В. Мадзігон, Л. Макаренко, В. Петрук, Л. Сидорчук, В. Сиротюк, В. Слабко, В. Тименко, О. Торубара, С. Яшанов (формування професійної компетентності фахівців електротехнічного, технічного та технологічного напрямів); Н. Болюбаш, Г. Дмитренко, Г. Єльнікова, Л. Калініна, В. Маслов, В. Свистун, А. Чміль (формування

управлінської компетентності); Г. Білецька, В. Боголюбов, Н. Рідей, С. Степаненко, О. Ярошенко (формування професійної компетентності майбутніх екологів); О. Гуренкова, Ю. Мосейко, Г. Кашина (професійна підготовка майбутніх фахівців транспортної галузі); Д. Гоменюка, О. Дубініної, П. Лузана, А. Кононенка, В. Манька, Я. Білоконя та ін. (дидактичні аспекти підготовки майбутніх фахівців автотранспортної галузі); М. Артюшина, Н. Кулалаєва, Г. Романової та ін. (інноваційні аспекти професійного навчання).

Результати досліджень дозволяють комплексно аналізувати різні стадії інноваційного процесу в освітніх системах і організаціях. Поряд із цим, недостатньо вивченими залишаються можливості ефективного застосування інноваційних методів навчання у професійній підготовці майбутніх автомеханіків.

Мета статті полягає у визначенні узагальненої характеристики освітніх інновацій, уточненні сутності й особливостей окремих інноваційних методів навчання у професійній підготовці майбутніх автомеханіків.

Методи дослідження: використано теоретичний аналіз науково-методичної літератури з визначеної проблематики, порівняння й узагальнення даних, зіставлення різних поглядів на проблему дослідження.

Виклад основного матеріалу. Вирішення проблеми впровадження інноваційних методів навчання у професійній підготовці майбутніх автомеханіків неможливе без визначення узагальненої характеристики освітніх інновацій. Звернемося до поняття термінології «новизна», «новація», «інновація». Перше – це новий метод, винахід і відкриття, другий – введення першого. А інновація – це запозичення, упровадження та поширення «новинки».

Значення «інновація» походить від латинського «*novo*» і описує процес модифікування, поновлення. Однак, слід зазначити, що найвідомішим є підхід, за якого поняття інновації перекладається з англійської як «*innovation*», тобто «впровадження інновацій». Термін «інновація» вперше описаний у наукових дослідженнях культурологів у ХІХ столітті і традиційно відносилось до проникнення елементів однієї культури в іншу.

Глосарій Європейського фонду освіти пояснює, що інновації – це вперше впроваджена новизна, проте більшість інновацій пов'язані з перенесенням існуючих підходів у нових умовах через їх адаптації або внесення поступових змін в існуючих систем (Ісаєнко, 2017, с. 195).

У Словнику сучасних понять і термінів, узагальнених В. Макаренко, визначено дефініцію «новаторство» як фінансові вкладення в економіку, що забезпечують зміну поколінь техніки і технологій, нової техніки, технології,

результатів як науково-технічного прогресу, так і в цілому прогресу, виробництво, синтез нових ідей, створення нових теорій і моделей, упровадження їх у життя; індивідуальні унікальні програми розвитку.

У філософсько-управлінських концепціях дефініцію «інновація» розглядають неоднозначно. Представники одного з напрямів – Р. Русинів, В. Громекз, В. Антонюк, М. Лопатин, О. Пригожин представляють нововведення як «процес змін» («трансформація», «доведення ідеї до фінальної стадії», «створення продукту, його поширення і використання»). В. Громекз визначає інновації як процес, у якому наукова ідея або науковий винахід доводиться до стадії практичного використання й починає давати економічний ефект. У роботах М. Лопатінова поняття інновації розглядається як комплексний процес створення, поширення і використання нових практичних засобів для задоволення нових соціальних потреб; В. Пригожин узагальнює інновації як форму розвитку; Н. Моїсєєв під науково-технічними інноваціями розуміє процес перетворення нової ідеї або винаходу в соціально-економічно значимий продукт, який має принципово нові показники; А. Пригожий і С. Кузьмін розглядають нововведення як «цілеспрямовану зміну, що вводить у середовище нові відносно стійкі елементи».

Представники іншого напрямку – Г. Добров, О. Варшавський, Ю. Яковець. С. Покроплевний, О. Савченко, Ю. Нейлер розглядають інновації як результат процесу змін. Так, Ю. Яковець визначає сутність поняття як якісні зміни у виробництві, відзначаючи при цьому, що вони можуть стосуватися технології, форми організації виробництва і управління. Як науково-технічне досягнення на рівні окремого технологічного процесу, проєктів, методів тощо, у тому числі в галузі управління виробництвом, визначає новаторство О. Варшавський.

Сучасні зарубіжні вчені П. Дрейкер, Р. Фостер, Дж. Твісс були залучені в процес дослідження інновацій. Так, П. Дрейкер визначає дефініцію «інновації» як особливий інструмент для підприємців, або засіб, за допомогою якого вони використовують зміни як шанс реалізувати новий тип бізнесу або послуги; Р. Фостер визначає інновації як засіб конкуренції й отримання прибутку (ефекту, результату), вважаючи, що інновації – це «битва на ринку між новаторами або тими, хто атакує, тобто тими, хто хоче заробити гроші, змінюючи порядок речей, і тих, хто захищає свій поточний дохід»; «винахід – формулювання, висування ідеї новації – застосування, тобто процес, у якому винахід або ідея набувають економічного змісту» – визначає інновації Дж. Твісс; П. Леморан вважав це «новим продуктом або послугою,

способом їх виробництва, нововведенням в організаційній, фінансовій, дослідницької та інших сферах, будь-яким удосконаленням, що забезпечує економію засобів або створює для цього умови». У концепції економіста Дж. Шумпетера інновація визначається як створення нових ресурсів або використання вже відомих по-іншому, тобто інновація – це втілення технічного винаходу в новій технології або новому вигляді виробу.

Говорячи про вплив інженерних інновацій, Жана Лу Шамо вказав на шість так званих «хвиль інновацій». Так, четверта хвиля (середина ХХ ст.) характеризувалася інноваціями в нафтохімії, електроніці, авіації і космосі; п'ята, яка припадає на останні десятиліття ХХ ст., ознаменована створенням цифрових мереж, біотехнологій, програмного забезпечення, інформаційних технологій. Наразі набирає силу шоста хвиля, пов'язана зі стійким розвитком, радикальною продуктивністю ресурсів, «зеленою хімією», відновлюваною енергією, «зеленими» нанотехнологіями, індустриальної екологією. Пік цієї хвилі, на думку науковця, доведеться на 2020 рік. Все це обумовлює актуальність випереджаючого розвитку системи професійної підготовки інженерів, готових до інновацій в умовах нової технологічної хвилі.

У системі вищої освіти розрізняють інновації за масштабом і глибиною змін у закладах вищої освіти, а також ступеня новизни в часі (рис. 1).

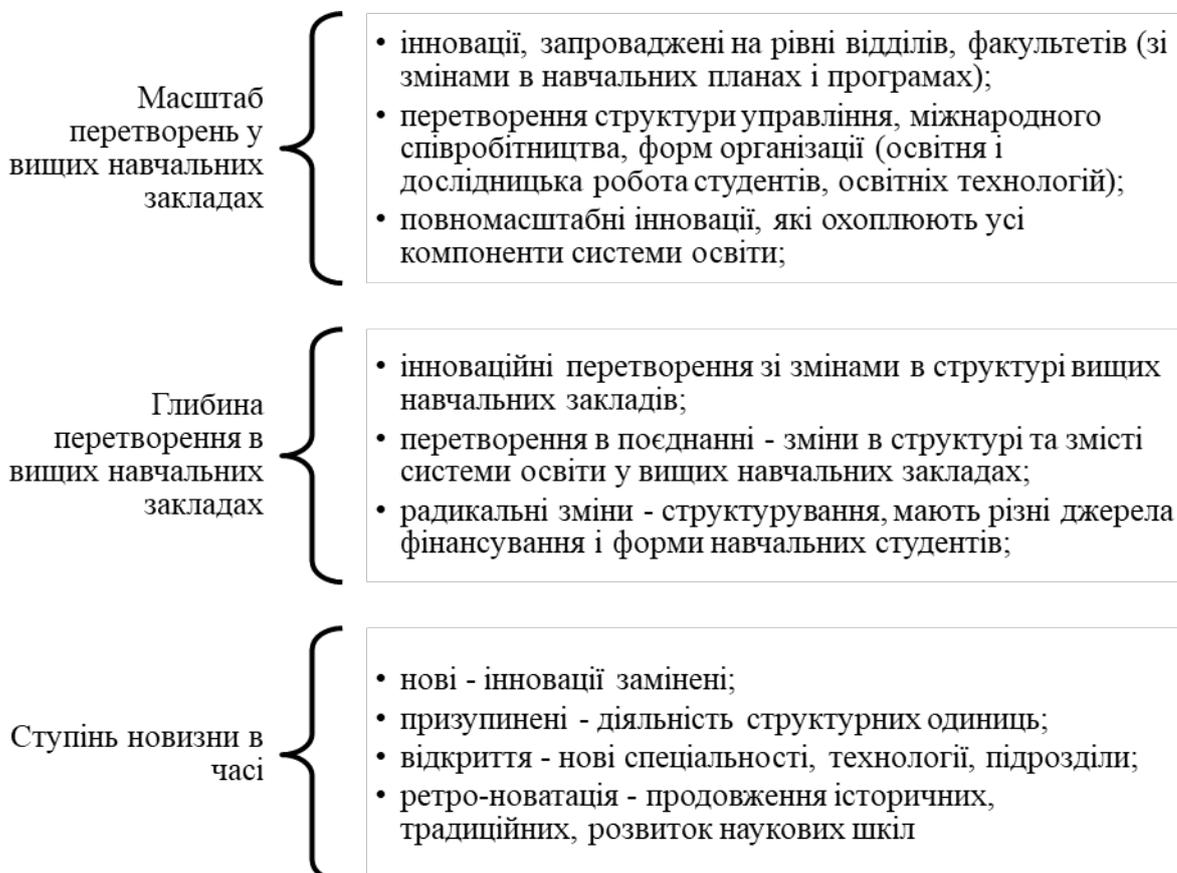

Рис. 1. Види інновації в освіті (Бордовская и Реан, 2008)

Результати аналізу вітчизняної та закордонної психолого-педагогічної літератури щодо впровадження інноваційних методів навчання в закладах вищої освіти дозволяють зробити висновки, виявивши загальні тенденції більшості наукових підходів:

1) інновації, що орієнтуються на кінцевий результат – формування висококваліфікованих кадрів на ринку праці, задоволення певних соціально-економічних потреб у навчанні професіоналів і фахівців у конкретній галузі;

2) інновації розглядаються як результат складного освітнього процесу, який включає в себе різні зміни, не тільки технологічні, але також економічні, соціальні та організаційні;

3) інновації в довгостроковій перспективі забезпечують економічні, соціальні, науково-технічні та інші ефекти.

До класифікаційних характеристик інновацій відносять: новизну, обсяг і рівень використання ідей; масштабність і серійність упровадження в освітній процес ЗВО; ефективність упровадження інноваційних технологій у розмежуванні експериментальних випробувань і безпосередньої реалізації. Окремими класифікаційними ознаками можна виділити: наскрізну послідовність, наступність, етапність, академічну якість, системність освітнього процесу, вплив інновацій на вартість навчання майбутніх фахівців, ефективність працевлаштування і професійної компетентності для забезпечення мобільності та якості життя професіонала.

Педагогічна інновація як соціально детерміноване явище сьогодні представлена у вигляді експериментальної бази даних новаторів, закладів освіти, теорій, узагальнюючих накопичений досвід і передають його вчителям на рівні ідей (Ісаєнко та ін., 2017).

Освітні інновації – уперше створені, удосконалені або прикладні навчальні, освітні, адміністративні компоненти системи для значного поліпшення результатів освітньої діяльності. Під інноваціями в освіті розуміють процес створення, упровадження й поширення в освітній діяльності нових підходів, ідей, методів і прийомів, технологій, спрямованих на оновлення, модернізацію, трансформацію навчального процесу відповідно до вимог часу. Зокрема, для вищої школи визначальним є формування в майбутніх фахівців системного підходу до аналізу професійних завдань, стратегічного мислення, здатності до соціальної і професійної мобільності, прагнення до самонавчання, самовиховання і самовдосконалення протягом активного трудового життя. А це може бути досягнуто насамперед за рахунок трансформації освітньої

системи через використання інноваційних методів навчання в межах моделі студентоцентричного навчання в процесі інтернаціоналізації вищої школи (Ісаєнко та ін., 2017).

Складовою цілісного педагогічного процесу в транспортному коледжі є освітній процес, якому притаманні ознаки інноваційності. Інноваційність освітнього процесу має свої особливості: спочатку формулюється філософія інновацій, потім конкретизується в його основних елементах: цільовому, змістовому, процесуальному, технологічному й оціночному. Так, цільової і змістовий компоненти освітнього процесу впливають на зміст і структуру як освітнього процесу в цілому, так і окремого комплексу дисциплін. Процесуальна складова освітнього процесу визначає структуру навчально-пізнавальної діяльності майбутніх професіоналів, а також структуру професійної діяльності педагога. Технологічний компонент впливає на структуру і зміст методичної роботи, зокрема, вибір і спосіб використання підручників і методичних посібників. Оціночний компонент впливає на систему дидактичних засобів в освітньому процесі. Інноваційність конкретизується як у кожному компоненті, так і в цілісній конструкції всього освітнього процесу (Ефремов, 2010, с. 37).

Основними критеріями інноваційності освітнього процесу є зміни в його цілях, тобто змісті й результатах освіти в якості основних складових діяльності педагога і студента (рис. 2).

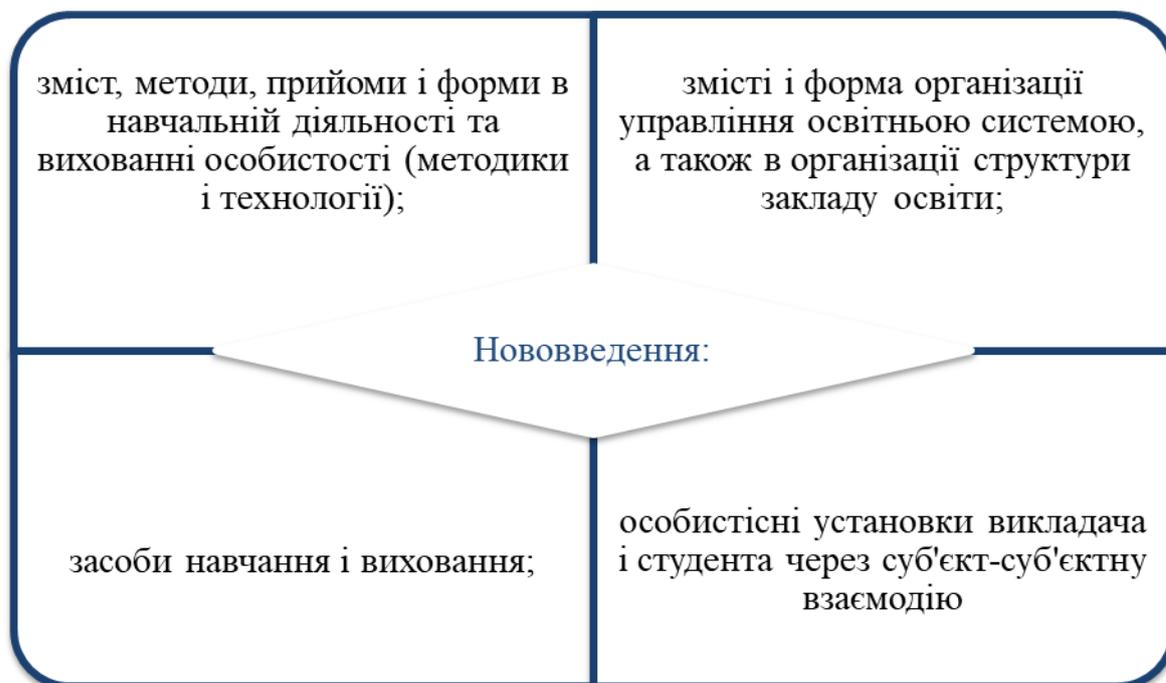

Рис. 2. Сучасні педагогічні інновації в системі освіти

Завдання створення педагогічних інноваційних ідей полягає в тому, щоб створити, згідно з інноваційним технологіям, педагогічні умови, які сприятимуть підготовці конкурентоспроможних фахівців транспортної галузі на глобальному ринку праці, які володіють професійними компетентностями, здатними реалізовувати досягнення науково-технічного прогресу в транспортній галузі, що задовольняють вимогам роботодавців, а також соціально-економічні, технологічні, екологічні потреби людства для забезпечення сталого розвитку суспільства.

Характерною ознакою сучасних інновацій у професійній підготовці майбутніх автомеханіків є реалізація моделі студентоцентричного навчання, що має на увазі особистісно-орієнтоване навчання, реалізується через проектування навчального процесу, що є предметом спільної діяльності викладача і студента, способом їх життєдіяльності як суб'єктів освіти, а навчальний процес набуває вигляду дослідження, пошуку, навчальної гри, стає джерелом досвіду (Пригожий, 1997, с. 257-262; Рідей, 2013, с. 164).

Інновації в змісті освіти доповнюються й реалізуються через оволодіння інноваційними методами і формами навчання: діалоговими, діагностичними, активними, інтерактивними, дистанційними, комп'ютерними, мультимедійними, телекомунікаційними, тренінговими, проєктними, а також шляхом упровадження альтернативних навчальних технологій, таких як алгоритмізація, індивідуалізація, диференціація, дулова, колективна (у малих групах) тощо (Bludova et al., 2019).

Дослідження американських і європейських учених підтверджують, що інноваційні методи навчання сприяють збільшенню частки засвоєння навчального матеріалу, впливають не тільки на знання студента, але й на його почуття та волю, а саме: лекція – 5 % засвоєння, читання на навчальними текстів – 10 %, відео/аудіо матеріали – 20 %, демонстрація – 30 %, робота в дискусійних групах – 50 %, практика через дію – 75 %, навчання інших і застосування отриманих знань – 90 % засвоєння (Поташник, 2002, с. 287).

Пріоритетні інновації в змісті і формі організації управління освітньою системою включають: упровадження системи дистанційної освіти; реалізацію модульного і рейтингового контролю знань у навчальному процесі; комп'ютеризація бібліотеки з використанням електронного каталогу; створення засобів для електронних освітніх і викладацьких матеріалів; упровадження електронної системи управління освітніми процесами і діяльністю закладу освіти. Інноваційними можна назвати такі

освітні технології, спрямовані на задоволення фактичних потреб мотивації суб'єктів освітньої діяльності, забезпечення безперервності процесу освіти, створення освітніх установ на більш високому, конкурентному рівні для задоволення потреб ринку праці.

Освітній процес підготовки майбутніх автомеханіків повинен включати інноваційні педагогічні методи, засновані на інтерактивності й максимальному наближенні до професійної діяльності: імітаційні технології (ігрові форми організації, реальності), комп'ютерне моделювання, колективні технології навчання, ситуативне моделювання, обговорення питань, інтерактивне, інформаційне, диференційоване навчання (Kudenko, 2020).

Інноваційна діяльність викладача закладу вищої освіти визначається критеріями педагогічних інновацій: рівень нового досвіду (абсолютний, локально-абсолютний, умовний, суб'єктивний); оптимальні та психічні сили; ефективність, що демонструють певну стійкість позитивних результатів у діяльності викладача, творчої реалізації і масового розподілу в структурних підрозділах вищої освіти, генерувати значні зміни в якісних параметрах освітнього процесу.

Ефективність професійної діяльності викладача ЗВО визначається його активною взаємодією зі студентами, реалізацією психолого-педагогічних впливів, що сприяють якісному оволодінню студентами сучасними професійними знаннями, вміннями та навичками, а також формуванню в них особистісних якостей і властивостей, необхідних для майбутньої професійної діяльності, громадського й суспільного життя.

Завдання створення педагогічних інноваційних ідей полягає в тому, щоб створити, згідно з інноваційними технологіями, педагогічні умови, які сприятимуть підготовці конкурентоспроможних фахівців на ринку праці, що володіють професійними компетентностями, здатними реалізовувати досягнення науково-технічного прогресу та проєктування, що задовольняють вимоги роботодавців, а також соціально-економічні, технологічні, екологічні потреби людства для забезпечення сталого розвитку суспільства.

Висновки. Результати аналізу світових тенденцій у розвитку професійної освіти показує, що світове науково-освітнє співтовариство адекватно реагує на серйозні виклики техногенного та соціально-політичного характеру і вживає ефективні заходи для вдосконалення професійної підготовки майбутніх автомеханіків і фахівців в області техніки і технології, застосовуючи інноваційні методи навчання.

Ефективність застосованих інноваційних методів навчання у професійній підготовці майбутніх автомеханіків потрібно оцінювати не

лише за кількісними показниками навчальних досягнень студентів, а й з огляду на зміни в свідомості як студентів, так і викладачів. У студентів формується готовність до неперервного оволодіння новими знаннями, затверджуються навички брати на себе відповідальність, відстоювати свою позицію, співпрацювати, розвивається новий тип мотиваційної сфери, де самоактуалізація сприяє створенню нової позиції особистості та впливає на формування конкурентного фахівця.

ЛІТЕРАТУРА

- Бордовская, Н. В., Реан, А. А. (2008). *Педагогика* (Bordovskasha, N. V., Rean, A. A. (2008). *Pedagogy*).
- Ефремов, О. Ю. (2010). *Педагогика* (Efremov, O. Yu. (2010). *Pedagogy*).
- Ісаєнко, В. М., Рідей, Н. М., Навроцька, Д. В., Уліщенко, А. Б. (2017). *Синергетична педагогіка*. Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова (Isaienko, V. M., Ridei, N. M., Navrotska, D. V., Ulishchenko, A. B. (2017). *Synergetic pedagogy*. Published by NPU named after M.P. Drahomanov).
- Поташник, М. М. (2002). *Качество образования. Проблемы и технологии управления (в вопросах и ответах)* (Potashnik, M. M. (2002). *Quality of education. Problems and technologies of management (in questions and answers)*).
- Пригожий, А. И. (1997). *Нововведения: стимулы препятствия (Социальные проблемы инноватики)* (Pryhozhyi, A. I. (1997). *Innovations: incentive incentives (Social problems of innovation)*).
- Рідей, Н. М. (ред.) (2013). *Формування професійної компетентності майбутніх екологів у фаховій підготовці у вищих аграрних навчальних закладах*. Херсон: Олді-плюс (Ridei, N. M. (Ed.) (2013). *Formation of professional competence of future ecologists in professional training in higher agricultural education institutions*. Kherson: Oldie-plus).
- Bludova, T., Halakhova, T., Gromozdova, S., Kashina, G., Frolova, T. (2019). The system of modern university missions realization in the measurement of three key components. *International Journal of Engineering and Advanced Technology (IJEAT)*, Vol. 9, Issue-2, 2588-2595.
- Kudenko, O., Makhortov, Yu., Tiukhtii, M., Kashina, G., Ablova, O. (2020). Assessment of target segments of enterprises in the regional market in terms of attractiveness. *International journal of scientific technology research*, Vol. 9, 3275-3280.

РЕЗЮМЕ

Ридей Наталья, Макиевский Алексей. Инновационные методы обучения в профессиональной подготовке будущих автомехаников.

В статье уточняется понятие «инновация», в частности «образовательная инновация», как приоритетное направление методики обучения в профессиональной подготовке будущих автомехаников. Так, под инновациями в образовании понимают процесс создания, внедрения и распространения в образовательной деятельности новых подходов, идей, методов и приемов, технологий, направленных на обновление, модернизацию, трансформацию учебного процесса в соответствии с требованиями времени; в частности, для высшей школы определяющим является формирование у будущих автомехаников системного подхода к анализу профессиональных задач, формирование стратегического мышления, способности к социальной и профессиональной мобильности, стремление к самосовершенствованию в течение активной трудовой жизни, что может быть достигнуто прежде всего за счет

трансформации образовательной системы из-за использования инновационных методов обучения в рамках модели студентоцентричного обучения. Определены характерные различия традиционного и инновационного обучения, к которым относятся: новизна, объем и уровень использования идеи; масштабность и серийность внедрения в образовательный процесс ЗВО; эффективность внедрения инновационных технологий в разграничении экспериментальных испытаний и непосредственной реализации; сквозную последовательность, преемственность, этапность, академическое качество, системность образовательного процесса; влияние инноваций на стоимость обучения выпускников, эффективность трудоустройства и профессиональной компетентности для обеспечения мобильности и качества жизни.

Ключевые слова: инновация, образовательная инновация, инновационные методы обучения, профессиональная подготовка, будущие автомеханики.

SUMMARY

Ridei Natalia, Makiievskiy Oleksii. Innovative training methods in the training of future auto mechanics.

The article specifies the concept of “innovation”, in particular “educational innovation”, as a priority direction of the training methodology in the professional training of future auto mechanics. So under innovation in education we understand the process of creating, introducing and dissemination in the educational activities of new approaches, ideas, methods and techniques, technologies aimed at updating, modernization, transformation of the educational process in accordance with the requirements of time; in particular, for the higher school, formation of a systemic approach to the analysis of professional tasks in future auto mechanics, formation of strategic thinking, ability to social and professional mobility, desire for self-improvement during the active labor life, which can be achieved primarily due to the transformation of the educational system due to the use of innovative teaching methods within the framework of student-centered learning. The characteristic differences in traditional and innovative learning are outlined, which include: novelty, volume and level of use of the idea; scale and seriality of implementation in the educational process of the innovation; effectiveness of the introduction of innovative technologies in the distinction of experimental tests and immediate implementation; the impact of innovation on the cost of training graduates, employment efficiency and professional competence to ensure mobility and quality of life.

Key words: innovation, educational innovation, innovative teaching methods, training, future auto mechanics.

УДК 378.016:81'25

Ірина Савка

Львівський національний університет імені Івана Франка

ORCID ID 0000-0002-3213-0921

DOI 10.24139/2312-5993/2021.04/220-231

СТРУКТУРА ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ НА ЗАСАДАХ ІНТЕГРАЦІЇ

У статті зосереджено увагу на тому, що компетентність визначає рівень виконання тієї чи іншої діяльності, а компетенція – надання повноважень особи в її виконанні.

Зазначено, що сформованість професійної компетентності є системою, між компонентами якої існують функціональні залежності. Обумовлено, що результат